

Diemed skulde være, at komme alle forældreløse Børn tilgode, uden Hensyn til deres Køn, Stand eller Opholdssted, naar de blot vare fødte her i Landet. Desuagtet synes det ikke, at Provindserne have nydt noget synderligt Godt af denne Stiftelse, og det er saaledes vedblevet, indtil Aaret 1802. Da var nemlig nogle Aar isorveien Baisenhufets Bygninger, som allerede brændte i Aaret 1728, anden Gang brændte i Aaret 1795, og dette gav Anledning til, at Directionen tog under Overveetelse, hvorledes den skulde indrette sin fremtidige Virksomhed. Det blev paatænkt, at udvide denne Virksomhed til Provindserne, og Directionen erklærede i sin Indstilling til Hs. Majestæt Kongen, at det „syntes lige saa retfærdigt som gavnligt, at et forholdsmæssigt Antal Børn blev i hver Provinds paa Baisenhufets Befosning indtaget i et Institut eller en Opdragelsesanstalt, for der at nyde den Underholdning, hvortil Stiftelsen giver forladte Børn Haab og Afgang“. „Da — tilføies der — vilde hele Landet, taknemmeligt for Regjeringens milde og sig udbredende Omsorg for den forladte og ulykkelige Ungdom, prise Indretningen og velsigne den og dens Stiftere, hvis vise Formaal var, at afhjælpe Nød og bortfjerne Glendighed. Ikke Hovedstaden alene blev da i Besiddelse af disse Statsbestyrerens Velgjerninger, som de øvrige Undersaatter kun kjende af Navn“. Directionen foreslog derfor, at der for hver Provinds skulde bestemmes et forholdsmæssigt Antal Børn, som aarlig skulde underholdes af Stiftelsens Fond, og Antallet blev foreslaaet til: for Sjælland 50 Børn, for Jylland 30 og for Fyen med Der 20. Dette Forslag til en Fordeling af Børnenes Antal vandt Hs. Majestæt Kongens Bifald, og den 7de Mai 1802 blev der resolveret, at Directionen skulde indkomme med en Plan om Maaden, hvorpaa der kunde dragges hensigtsmæssig Omsorg for disse Børn. Directionen havde først tænkt paa, at oprette Baisenhuse ogsaa i Provindserne, forsaavidt Børnene der ikke kunde anbringes i Instituter, som vare skikkede til at optage dem; men dette kom ikke til Udførelse, og Forhandlingerne endte med, at det blev bestemt, at der til forældreløse Børn i Jyllands og Fyens Stifter, o: i Nørre-

Jyllands, Fyens og Lollands-Falsters Stifter, skulde udbetales aarlig til et Antal af 50 Børn 20 à 24 Rbd. til hvert. Dette var vistnok kun et ringe Beløb i Forhold til den meget betydelige Sum, som Baisenhuset har til sin Raadighed, nemlig over 20,000 Rbd. aarlig. Imidlertid kom ikke engang denne Sum de forældreløse Børn i Provindserne tilgode, men der er af det hele Beløb kun udbetalt aarlig 600 Rbd. Jeg maa vide den høitærede Justitsminister Tak, fordi han har henvendt sin Opmærksomhed paa denne Sag og fundet sig foranlediget til at forlange Oplysninger om Grunden til, at den Baisenhuset ved Resolution af 7de Mai 1802 paalagte Forpligtelse til at sørge for 50 Børns Opdragelse i Provindserne i det Væsentlige ikke synes at være opfyldt. Herpaa er ikke givet noget tilfredsstillende Svar. Det hedder, at Bidraget requireres gjennem Stiftelsøvrighederne, som have Ansvar for dets Anvendelse, og at den Hjælp, som vedkommende Communer derved erholde, er saa ubetydelig, at der hidtil kun er requireret det angivne Beløb af 600 Rbd. Det forekommer mig imidlertid ikke sandsynligt, at vedkommende Communer skulde, som det synes at være antydet, kaste Brag paa denne Understøttelse; thi skjøndt den ikke er betydelig, saa er dog 20 à 24 Rbd. til et Barn omtrent det Samme, som vedkommende Communer i Provindserne pleie at betale for et Barns Pleie. Søvrigt kan jeg just ikke sige, at jeg interesserer mig saameget for, at det ommeldte Beløb ligesom skulde komme vedkommende Communer tilgode, thi dette vilde ikke være synderlig Andet, end at nedsætte Fattiggatten. Jeg vilde derimod ønske, at Baisenhufets Bidrag kunde komme saadanne forældreløse Børn til Gode, som ikke directe falde Communen til Byrde. Der er vistnok mangfoldige forældreløse Børn, som blive antagne af fattige Slægtninge eller af deres afdøde Forældres Venner, hvem det falder meget haardt at tage sig af disse Børn, men som desuagtet ikke ville kaste dem paa Fattigvæsenet. I sige Tilfælde var det nu vist meget heldigt, om der kunde ydes nogen Understøttelse fra Baisenhufets Side. Det vilde være en Understøttelse af samme Slags som den, der ydes af private Velgjørenhedssejlsfaber til Hunsarme eller saa-